

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 29 maja 2018 r.

VII Ka 312/18

Przewodniczący: Sędzia SO Adam Synakiewicz.

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zawierciu Cecylii Kłak.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. sprawy P. K. urodz. (...) w B. syna B. i M. oskarżonego o czyny z art. 207 § 1 k.k. i inne na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej od wyroku Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 1 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 326/16

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- 2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów D. P. oraz E. L., prowadzących Kancelarie Adwokackie w L., kwoty po 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu przed sądem odwoławczym odpowiednio oskarżonemu oraz oskarżycielce posiłkowej;
- 3) zwalnia oskarżonego oraz oskarżycielkę posiłkową od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że: I. w okresie od sierpnia 2011 r. do października 2012 r. w Z., woj. (...), przez uporczywe nękanie E. O., polegające na wykonywaniu wielokrotnych telefonów oraz pisaniu wiadomości sms, mającymi na celu sprawowanie kontroli nad pokrzywdzoną oraz podporządkowanie jej swojej woli, a także kierowanie do niej pod adresem jej koleżanek M. M. (2) i K. T. gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu, a także śledzenie i nachodzenie w miejscu pracy, w trakcie szkolenia pracowniczego oraz spotkań ze znajomymi i wszczynanie awantur, istotnie naruszył jej prywatność, tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.; II. w okresie od listopad 2012 - 24 kwietnia 2013 r. w Z., woj. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną E. O. poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, niepokojenie ciągłymi telefonami oraz wiadomościami sms mającymi na celu sprawowanie kontroli nad pokrzywdzoną oraz podporządkowanie jej swojej woli, a także kierowanie do niej pod adresem jej koleżanek M. M. (2) i K. T. gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu, bezpodstawne zarzucanie zdrady, zmuszanie do oglądania na komputerze filmów przedstawiających brutalne sceny z użyciem przemocy, a także szarpanie i uderzenie rękami po głowie i brzuchu oraz niszczenie wyposażenia domowego, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.; III. w okresie od 25 kwietnia 2013 r. do maja 2013 r. w Z., woj. (...), przez uporczywe nękanie E. O., polegające na wykonywaniu wielokrotnych telefonów, mających na celu sprawowanie kontroli nad pokrzywdzoną oraz podporządkowanie jej swojej woli, a także kierowanie do niej pod adresem jej koleżanek M. M. (2) i K. T. gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu, a także wszczynanie awantur w trakcie tych rozmów oraz

śledzenie pokrzywdzonej, istotnie naruszył jej prywatność, tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.; IV. w okresie od czerwca 2013 r. do września 2013 r. w Z., woj. (...), znęcał się psychiczne i fizyczne nad swoją konkubiną E. O. poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, niepokojenie ciągłymi telefonami oraz wiadomościami sms mającymi na celu sprawowanie kontroli nad pokrzywdzoną oraz podporządkowanie jej swojej woli, a także kierowanie do niej pod adresem jej koleżanek M. M. (2) i K. T. gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu, bezpodstawne zarzucanie zdrady oraz zmuszanie do oglądania na komputerze filmów przedstawiających brutalne sceny z użyciem przemocy, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.; V. w okresie od października 2013 r. do 22 sierpnia 2014 r. w Z., woj. (...), przez uporczywe nękanie E. O., polegające na wykonywaniu wielokrotnych telefonów, mających na celu sprawowanie kontroli nad pokrzywdzoną oraz podporządkowanie jej swojej woli, a także kierowanie do niej pod adresem jej koleżanek M. M. (2) i K. T. gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu, kierowanie do niej pod adresem jej koleżanki M. M. (3) gróźb zniesławienia, groźenie pokrzywdzonej zniszczeniem mienia, częste wypytywanie jej znajomych o jej sytuację osobistą, groźenie zniesławieniem przed Prezydentem Miasta Z., Starostą (...) oraz urzędnikami samorządowymi, czym spowoduje jej zwolnienie z pracy, a także uprowadzeniem dziecka, które to groźby wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, nachodzeniem w miejscu zamieszkania w godzinach późnowieczornych pod pretekstem widzeń z dzieckiem, obserwację jej miejsca zamieszkania oraz śledzenie, a także wszczynanie awantur, istotnie naruszył jej prywatność oraz wzbudził w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.; VI. w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 1 października 2014 r. w Z., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez uporczywe nękanie K. T., polegające na wykonywaniu wielokrotnych telefonów, składanie szeregu pism do jej pracodawcy mających na celu spowodowanie utraty zaufania do niej, zamieszczanie szkalujących wpisów na portalu społecznościowym, śledzenie oraz obserwowanie jej miejsca zamieszkania i miejsca pracy, a także kierował do niej bezpośrednio oraz za pośrednictwem E. O. groźby popełnienia przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, a także jej zniesławienia, które to groźby wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione oraz które to groźby były wypowiedzane w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w postępowaniu Prokuratury Rejonowej w Zawierciu 1 Ds. 63/14, czym istotnie naruszył jej prywatność oraz wzbudził w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.; VII. w bliżej nieustalonym czasie w okresie od listopada 2013 r. do kwietnia 2014 r., w nieustalonym miejscu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uzyskał dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonych w postaci wiadomości e-mail, przelamując informatyczne zabezpieczenie skrzynki poczty elektronicznej E. O.: (...), a następnie te informacje ujawnił w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Zawierciu oraz w Prokuraturze Rejonowej w Zawierciu, tj. o przestępstwo z art. 267 § 1 k.k. i art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Lublińcu wyrokiem z dnia 1 grudnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II 326/16 orzekł: 1.oskarżonego P. K. uznaje za winnego tego, że działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu popełnił następujące występki: - w okresie od

około sierpnia 2011 r. do końca października 2012 r. w Z., woj. (...), uporczywie nękał E. O. poprzez wielokrotne telefonowanie oraz wysyłanie do niej wiadomości sms w celu sprawowania nad nią kontroli i podporządkowania jej swojej woli, a także kontrolowanie jej, śledzenie oraz nachodzenie jej w miejscu pracy, w tym także w trakcie szkolenia pracowniczego oraz pracowniczego spotkania integracyjnego, czym istotnie naruszył jej prywatność, tj. występki określony w art. 190a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; - w okresie od 25 kwietnia 2013 r. do końca maja 2013 r. w Z., woj. (...), uporczywie nękał E. O. poprzez wielokrotne telefonowanie oraz wysyłanie do niej wiadomości sms w celu sprawowania nad nią kontroli i podporządkowania jej swojej woli oraz poniżania jej, obrażania i znieważania jej słowami wulgarnymi, powszechnie uznawanymi za obraźliwe i zastraszania jej, a także poprzez śledzenie jej, czym istotnie naruszył jej prywatność, tj. występki określony w art. 190a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; - w okresie od 7 października 2013 r. do 22 sierpnia 2014 r. w Z., woj. (...), uporczywie nękał E. O. poprzez wielokrotne telefonowanie oraz wysyłanie do niej wiadomości sms w celu sprawowania nad nią kontroli i podporządkowania jej swojej woli, a także poprzez poniżanie jej, obrażanie i znieważanie jej słowami wulgarnymi, powszechnie uznawanymi za obraźliwe, kierowanie do niej gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu na szkodę jej koleżanek oraz zniesławienia jej koleżanek, zastraszanie jej, grożenie zniszczeniem mienia i popełnieniem przestępstwa przeciwko zdrowiu i życiu na jej szkodę i szkodę osób dla niej najbliższych oraz zniesławieniem jej w miejscu pracy i zamieszkania i uprowadzeniem dziecka, wypytywanie jej znajomych o jej sytuację osobistą, jak również poprzez nachodzenie jej w miejscu zamieszkania w godzinach późnowieczornych pod pretekstem widzeń z dzieckiem, obserwowanie jej miejsca zamieszkania oraz śledzenie jej, czym istotnie naruszył jej prywatność oraz wzbudził w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, tj. występki określony w art. 190a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; 2. oskarżonego uznaje za winnego tego, że działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu popełnił następujące występki:- w okresie od listopada 2012 r. do 24 kwietnia 2013 r. w Z. woj. (...), znęcał się nad swoją konkubiną E. O. psychicznie poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe, obrażanie, poniżanie, posądzanie o zdrady, kontrolowanie, niepokojenie wielokrotnymi telefonami oraz wiadomościami sms w celu sprawowanie nad nią kontroli i podporządkowania jej swojej woli, zastraszanie, pokazywanie filmów przedstawiających brutalne sceny z użyciem przemocy, niszczenie wyposażenia domowego oraz kierowanie do niej gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu na szkodę jej koleżanek, a także fizyczne poprzez szarpanie, popychanie, przytrzymywanie, wykręcanie rąk i uderzanie, tj. występki określony w art. 207 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;- w okresie od czerwca 2013 r. do 6 października 2013 r. w Z. woj. (...), znęcał się nad swoją konkubiną E. O. psychicznie poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe, obrażanie, poniżanie, posądzanie o zdrady, kontrolowanie, niepokojenie telefonami oraz wiadomościami sms w celu sprawowania nad nią kontroli oraz podporządkowania jej swojej

woli, tj. występki określony w art. 207 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; 3. oskarżonego uznaje za winnego tego, że w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 1 października 2014 r. w Z. woj. (...), uporczywie nękał K. T. poprzez telefonowanie do niej, zastraszanie jej, kierowanie do niej za pośrednictwem E. O. gróźb popełnienia przestępstwa przeciwko jej zdrowiu i życiu oraz jej zniesławienia, składanie pism do jej pracodawcy mających na celu spowodowanie utraty zaufania do niej, zamieszczanie zniesławiających ją wpisów na portalu społecznościowym, śledzenie oraz obserwowanie miejsca jej zamieszkania i pracy, czym istotnie naruszył jej prywatność oraz wzbudził w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, tj. występki określony w art. 190a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; 4. oskarżonego uznaje za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie od listopada 2013 r. do kwietnia 2014 r., w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uzyskał bez uprawnienia dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonych w postaci wiadomości e-mail, omijając informatyczne zabezpieczenie skrzynki poczty elektronicznej E. O.: (...), a następnie te informacje ujawnił innym osobom, tj. za winnego popełnienia występku określonego w art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 267 § 1 k.k. i art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 267 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności; 5. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1, 2, 3 i 4 wyroku kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; 6. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 3; 7. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się w okresie próby od kontaktowania się z pokrzywdzoną E. O. bezpośrednio oraz za pośrednictwem wszelkich środków porozumiewania się na odległość, w tym listownie, telefonicznie (także za pośrednictwem wiadomości tekstowych) i za pośrednictwem sieci Internet oraz od zbliżania się do pokrzywdzonej E. O. na odległość mniejszą niż 100 metrów z wyjątkiem okresów realizacji ustalonych sądownie godzin kontaktów z córką M. K. (1); 8. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się w okresie próby od kontaktowania się z pokrzywdzoną K. T. bezpośrednio oraz za pośrednictwem wszelkich środków porozumiewania się na odległość, w tym listownie, telefonicznie (także za pośrednictwem wiadomości tekstowych) i za pośrednictwem sieci Internet oraz od zbliżania się do pokrzywdzonej K. T. na odległość mniejszą niż 100 metrów; 9. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec

oskarżonego grzywnę w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych; 10. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. P. kwotę 1033,20 zł, obejmującą kwotę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Lublińcu; 11. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. L. kwotę 1859,76 zł, obejmującą kwotę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej E. O. z urzędu w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Lublińcu; 12. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońca oskarżonego P. K. oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej E. O.

Obrońca oskarżonego P. K. zaskarżył powyższy wyrok w części tj. w pkt 1-9 i zarzucił mu: 1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z dyrektywami zawartymi w tym przepisie oceny: - wyjaśnień oskarżonego poprzez uznanie ich za niewiarygodne w sytuacji gdy wyjaśnienia te były spójne, logiczne, nie pozbawione wewnętrznej sprzeczności oraz korespondowały z zeznaniami świadków, - zeznań pokrzywdzonej E. O. poprzez uznanie ich za wiarygodne w sytuacji gdy zeznania te były niespójne, pozbawione szczegółów, pozbawione logiki niepozbawione ubarwień i wyolbrzymień oraz nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach świadków, - zeznań pokrzywdzonej K. T. poprzez uznanie ich za wiarygodne w sytuacji gdy zeznania te były niespójne, pozbawione szczegółów nielogiczne oraz nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach świadków, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez dokonanie błędnego ustalenia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów; 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia (bowiem doprowadziło do ustalenia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów) polegający na ustaleniu, iż zeznania pokrzywdzonych tj. E. O. i K. T. traktujące o negatywnych zachowania jakich dopuścił się wobec nich oskarżony korespondowały ze zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, podczas gdy przesłuchiwanie świadkowie nigdy nie byli bezpośrednimi świadkami wymienionych w akcie oskarżenia zachowań oskarżonego, a ich zeznania nie potwierdziły w żaden sposób opisywanych przez pokrzywdzone zdarzeń, okoliczności.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o 1. zmianę wyroku Sądu Rejonowego II Wydziału Karnego z dnia 1 grudnia 2017 r. poprzez uznanie oskarżonego P. K. za niewinnego zarzucanych mu czynów (co do pkt 1-4 wyroku); a w konsekwencji ww. żądania o uchylenie pkt 5-9 wyroku 2. ewentualne o uchylenie ww. wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji; 3. zasądzenie na rzecz adw. D. P. kosztów pomocy prawnej świadczonej na rzecz oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych, które to koszty nie zostały uiszczone ani w całości, ani w jakiegokolwiek części.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżył powyższy wyrok w części tj. w zakresie dotyczącym orzeczenia o karze i środku związanym z poddaniem sprawcy próbie i zarzucił mu - rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 1 wyroku, kary 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 2 wyroku, kary w wymiarze 1 miesiąca pozbawienia wolności za czyn opisany

w pkt 4 oraz kary łącznej w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej oskarżonemu na okres próby lat 3, podczas gdy ustalone okoliczności sprawy, postawa oskarżonego w trakcie trwania postępowania przygotowawczego i sądowego uzasadniają znaczne podwyższenie wymierzonej kary, - niesłusznego zastosowania w oparciu o art. 72 § 1 pkt 7a k.k., w obowiązku nałożonym na skazanego w okresie warunkowego zawieszenia wykonania kary w postaci powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną E. O. bezpośrednio oraz za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość w tym listownie, telefonicznie (także za pośrednictwem wiadomości tekstowych i za pośrednictwem sieci Internet) oraz do zbliżania się do pokrzywdzonej E. O. na odległość mniejszą niż 100 metrów, wyłączenia w postaci zawieszenia obowiązku w okresie realizacji ustalonych sądownie godzin kontaktów z córką M. K. (1), podczas gdy ustalone okoliczności sprawy uzasadniają orzeczenie przedmiotowego obowiązku kontaktowania się i zbliżania również w stosunku do innej osoby - małoletniej M. K. (1), bez wyjątków.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie kary w znacznie wyższym wymiarze oraz orzeczenie obowiązku powstrzymania się w okresie próby od kontaktowania się z pokrzywdzoną E. O. bezpośrednio oraz za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość w tym listownie, telefonicznie także za pośrednictwem wiadomości tekstowych i za pośrednictwem sieci Internet oraz do zbliżania się do pokrzywdzonej E. O. na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz do zbliżania się do pokrzywdzonej oraz innej osoby - małoletniej M. K. (1), bez wyjątków, 2) zasądzenie na rzecz kancelarii pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym według norm przypisanych, które nie zostały uiszczone w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie wywiedzione w sprawie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie, albowiem ani wysunięte w nich zarzuty, ani przytoczone na ich poparcie argumenty nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za niетrafne.

Nim jednak Sąd Okręgowy przystąpi do merytorycznej oceny zarzutów zawartych w wywiedzionych środkach odwoławczych pragnie zauważyć, iż zgodnie z brzmieniem przepisu art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w treści art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Mając to na uwadze Sąd Okręgowy stwierdza na wstępie z urzędu, iż w badanej sprawie nie występują żadne bezwzględne przyczyny odwoławcze, o których mowa w treści w art. 439 § 1 k.p.k., nie zachodzi w niej rażąca niesprawiedliwość orzeczenia, o której mowa w art. 440 k.p.k., ani też sytuacje objęte hipotezami przepisów art. 435 i art. 455 k.p.k., stąd odniesie się wprost do zarzutów zawartych w wywiedzionych apelacjach.

Szczegółowe rozważania związane z wymową wniesionych środków odwoławczych Sąd Okręgowy pragnie zaś rozpocząć od wskazania, iż w istocie dalej idąca i kluczowa z punktu widzenia Sądu odwoławczego jest apelacja obrońcy oskarżonego P. K., przez co to do niej Sąd Okręgowy odniesie się w pierwszej kolejności.

Przystępując zatem w tym miejscu do szczegółowych rozważań związanych z wymową wniesionego przez obrońcę oskarżonego środka odwoławczego, stwierdzić należy oczywistą

bezzasadność podniesionych w jego treści zarzutów. Nie można bowiem w żadnym razie zgodzić się z wyrażonym przez skarżącego poglądem, jakoby wyrokujący w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dopuścił się, przy ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (w szczególności przy ocenie wyjaśnień oskarżonego P. K. oraz zeznań pokrzywdzonych - E. O. i K. T.) naruszenia przepisów postępowania karnego (art. 7 k.p.k.) i w następstwie wadliwie przeprowadzonej oceny poczynił błędne ustalenia faktyczne. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów jest rzetelna, wolna od błędów i dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach postępowania karnego dotyczących oceny dowodów - art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. Tym samym jest oceną wszechstronną, bezstronną, nie naruszającą granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym zgodną z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania. Ustalenia faktyczne poczynione na jej podstawie odzwierciedlają natomiast rzeczywisty stan rzeczy i w pełni potwierdzają słuszność wydanego przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia.

Apelacja obrońcy oskarżonego jawi się zaś jako wybitnie polemiczna (stanowiąc wyłącznie proste zaprzeczenie ustaleniom Sądu Rejonowego) i poza polemiką z prawidłowymi, w przekonaniu Sądu odwoławczego, ustaleniami Sądu pierwszej instancji tak naprawdę nie przytacza żadnych rzeczowych i racjonalnych argumentów, które mogłyby w jakikolwiek sposób podważyć przekonanie Sądu odwoławczego o trafności toku rozumowania Sądu Rejonowego, przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zdaniem Sądu Okręgowego sprowadza się ona w zasadzie tylko do twierdzenia, że Sąd Rejonowy winien dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których to konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw i odmówić wiary pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie w szczególności zeznaniom pokrzywdzonej E. O. oraz pokrzywdzonej K. T., albowiem są one niespójne, nielogiczne oraz nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach świadków przesłuchanych w sprawie.

Co więcej obrońca oskarżonego (w zakresie czynów popełnionych na szkodę E. O.) sugeruje także, że to pokrzywdzona zachowywał się niewłaściwie w stosunku do oskarżonego, a mianowicie, że to E. O. była agresorem i prowokowała swojego konkubenta do kłótni, a przedmiotowe postępowanie karne miało służyć jedynie ograniczeniu oskarżonemu władzy rodzicielskiej nie zaś ujawnieniu czynu zabronionego. Taki sposób dokonywania oceny dowodów, jaki zaproponował obrońca oskarżonego w treści wywiedziennej apelacji, stoi zaś w jaskrawej sprzeczności z zasadami, wyrażonymi w przepisach postępowania karnego i jeśli można zrozumieć, że działając w interesie oskarżonego obrońca stara się wykazać w ten sposób, iż jego wyjaśnienia, w których nie przyznawał się do winy są wiarygodne, to jednak nie może oczekiwać, iż w taki sam sposób powinien ocenić materiał dowodowy Sąd orzekający. Dla skuteczności wniesionego środka odwoławczego nie jest bowiem wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż wydarzenia jakie rozegrały się pomiędzy stronami mogły mieć inny przebieg. Należy bowiem wykazać, którym wskazaniom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uchybił Sąd orzekający, czyniąc kwestionowane ustalenia, czego obrońca w wywiedzionym środku odwoławczym nie uczynił.

Przechodząc do meritum wskazać należy, iż zebrany w analizowanej sprawie materiał dowodowy, wbrew odmiennemu przekonaniu obrońcy oskarżonego, nie pozostawia

wątpliwości, że P. K. dopuścił się wszystkich zarzucanych mu czynów. Wynika to bowiem bezsprzecznie z zeznań pokrzywdzonych E. O. i K. T., zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a także załączonych do akt niniejszej sprawy dokumentów.

Pokrzywdzona E. O. w toku całego toczącego się w niniejszej sprawie postępowania karnego - tj. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym spójnie, logicznie, konsekwentnie oraz wiarygodnie w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wskazywała jak oskarżony zachowywał się wobec niej na przestrzeni ich kilkuletniej znajomości. W sposób możliwie szczegółowo opisywała okoliczności awantur wszczynanych przez oskarżonego, ich przebiegów i skutków. Przedstawiała metody fizycznych i psychicznych ataków oskarżonego na jej osobę, jak też przytaczała konkretną treść wypowiedzi oskarżonego, w których ubliżał jej słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Zdaniem Sądu Okręgowego pokrzywdzona nie starała się przedstawić oskarżonego za wszelką cenę w niekorzystnym świetle, nie ubarwiała swych zeznań i nie przejawiała ich, przedstawiając przebieg wydarzeń odmiennie niż miało to miejsce w rzeczywistości. Co prawda pokrzywdzona E. O. relacjonując w postępowaniu sądowym przebieg awantury jaka miała miejsce w nocy z 23 na 24 kwietnia 2013 r. niewątpliwie wyolbrzymiła zachowanie oskarżonego, jakoby podczas tego zajścia uderzył ją w brzuch, bowiem jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy gdyby istotnie taka sytuacja miała miejsce to zważywszy na to, iż pokrzywdzona w tamtym czasie znajdowała się w zaawansowanej ciąży to zwróciłaby na tą okoliczność szczególną uwagę składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym, niemniej jednak kwestia ta nie podważa wiarygodności zeznań pokrzywdzonej. Ponadto, co równie istotne, relacje pokrzywdzonej E. O. współbrzmia i korelują z innymi (wiarygodnymi) zgromadzonymi w niniejszej sprawie dowodami, mianowicie z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków w osobach M. H., M. M. (2), M. M. (3), D. R., Ł. Z. (1), oraz zeznaniami pokrzywdzonej K. T. - dowodząc tym samym słuszności wniosku Sądu I instancji, iż oskarżony znęcał się nad pokrzywdzoną oraz uporczywie ją nękał. Co prawda wiedza na temat sytuacji jaka panowała między stronami, a jaką posiadają ww. świadkowie opiera się w większości na relacjach przekazanych im przez E. O., niemniej jednak niemal każda z ww. osób o pewnych faktach dowiedziała się także osobiście, będąc naocznym świadkiem co poniektórych negatywnych zachowań oskarżonego względem pokrzywdzonej. Zresztą zeznań ww. świadków nie sposób zdyskredytować tylko i wyłącznie z uwagi na fakt, iż o sytuacji jaka miała miejsce pomiędzy oskarżonym oraz pokrzywdzoną wiedzą w większości od E. O., gdyż z relacji tych osób wyłania się chęć rzetelnego przedstawienia sytuacji i zachowań oskarżonego, a składając zeznania świadkowie oddzielali sytuacje, w których uczestniczyli bądź obserwowali od tych, które znali tylko z opowieści pokrzywdzonej. Nadto fakt posiadanej przez świadków wiedzy z relacji E. O. nie może oznaczać automatyzmu w dyskwalifikacji ich zeznań jako niewiarygodnych, zwłaszcza mając na uwadze, że zeznając fałszywie świadkowie narażaliby się na ponoszenie odpowiedzialności karnej. Poza tym godzi się jeszcze zauważyć, iż zeznania pokrzywdzonej znajdowały także potwierdzenie w dowodach o charakterze nieosobowym, tj. w wydrukach wiadomości tekstowych sms jakie oskarżony wysyłał E. O., nagraniach rozmów telefonicznych oskarżonego z E. O., przesłanych przez operatora wykazach połączeń i wysyłanych wiadomości z numeru telefonu użytkowanego przez P. K. na numer telefonu E. O., wydrukach wpisów zamieszczonych przez oskarżonego na portalu społecznościowym F.

oraz pismach wysłanych przez oskarżonego do Urzędu Miejskiego w Z., których to nie sposób kwestionować, albowiem nikt nie podważył ich rzetelności, autentyczności oraz mocy dowodowej.

W konsekwencji brak jest zatem jakichkolwiek podstaw dla podważenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonej E. O. i zasadnie Sąd Rejonowy przyznał im walor wiarygodności. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo także ocenił zeznania pokrzywdzonej K. T. i w pełni zasadnie wysnuł wniosek w przedmiocie ich wiarygodności. Zeznania pokrzywdzonej wbrew twierdzeniom skarżącego są bowiem spójne, konsekwentne, rzetelne i wolne od domysłów. Pokrzywdzona w sposób szczegółowy i nie budzący wątpliwości opisywała jak oskarżony zachowywał się wobec niej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 1 października 2014 r., a także jakie obawy w niej wzbudził. Nadto zeznania pokrzywdzonej korespondowały z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami w tym z zeznaniami E. O., Ł. Z. (2), D. B., W. T. oraz zgromadzonymi w aktach sprawy materiałami w postaci wydruków wiadomości e-mail, wpisów na portalu społecznościowym F. oraz pismami jakie oskarżony składał w Urzędzie Miejskim w Z.

W przekonaniu Sądu odwoławczego Sąd pierwszej instancji, z należytą starannością ocenił i przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumenty, dla których odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. K. Wyjaśnienia oskarżonego są całkowicie nieprzekonywujące i należy je traktować wyłącznie w kategoriach przyjętej przez oskarżonego linii obrony. Analizując treść wyjaśnień oskarżonego nie sposób bowiem nie zauważyć, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, iż oskarżony wyjaśniając podał wiele twierdzeń, które w świetle omówionych powyżej dowodów nie mogą zostać uznane za wiarygodne, albowiem pozostają z tymi dowodami w zdecydowanej sprzeczności.

W złożonych wyjaśnieniach oskarżony zupełnie negował zasadność stawianych mu zarzutów, kwestionując prawdomówność E. O. i dążąc do wykazania, iż to ona niewłaściwie go traktowała. Ta linia obrony nie mogła zostać podzieloną, skoro z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, jak i załączonych do akt sprawy dokumentów wynika, że to faktycznie oskarżony znęcał się nad pokrzywdzoną oraz uporczywie ją nękał. Sama zaś tylko okoliczność, że oskarżony zasadniczo zaprzeczał swojemu sprawstwu, nie może być wystarczającym powodem do przyznania jego twierdzeniom waloru wiarygodności, skoro pozostawały one w jednoznacznej sprzeczności w zasadzie z całością pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zaprzeczanie przez oskarżonego dowodom przyznającym fakty go obciążające nie może przecież automatycznie powodować wyeliminowania ich z materiału dowodowego, bez wniknięcia w konkretne okoliczności w nich zawarte. Obowiązkiem bowiem Sądu orzekającego w takiej sytuacji jest ustosunkowanie się, który ze sprzecznych dowodów uznaje za wiarygodny, a decyzja w tej kwestii powinna być oparta na rozważeniu konkretnych okoliczności danej sprawy. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd pierwszej instancji zadaniu temu sprostał, czego wynikiem jest racjonalna, rzeczowa i prawidłowa analiza dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego w powiązaniu z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, którą przedstawia wręcz wzorowo sporządzone uzasadnienie.

Co prawda w niniejszej sprawie występują dowody których wymowa jest korzystna dla oskarżonego i są to zeznania jego rodziców B. K. oraz M. K. (2), jednakże słusznie Sąd Rejonowy nie przyznał im waloru wiarygodności. Świadkowie należą do grona najbliższej

rodziny oskarżonego, w związku z czym byli bezpośrednio zainteresowani złożeniem korzystnych dla niego zeznań aby uchronić go przed odpowiedzialnością karną, przez co już tylko z tego powodu nie sposób uznać treści tych zeznań za miarodajne. Zresztą rodzice oskarżonego zamieszkują na stałe w innym miejscu aniżeli strony niniejszego postępowania, przez co nie mogli mieć szczególnej wiedzy na temat tego co się dokładnie działo pomiędzy ich synem, a jego konkubiną.

Reasumując powyższy watek rozważań i nie powtarzając całej, podzielanej przez Sąd odwoławczy, argumentacji Sądu Rejonowego zawartej w pisemnych motywach skarżonego rozstrzygnięcia (nie temu bowiem służy uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji), wskazać jeszcze raz należy, iż wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego brak jest jakichkolwiek podstaw do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jej podstawie ustaleń stanu faktycznego. Sąd pierwszej instancji w sposób dokładny przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania pokrzywdzonych E. O. oraz K. T., poświęcając im wiele uwagi, a zatem o jakimkolwiek błędzie natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania albo sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy) w ogóle nie może być mowy.

Przechodząc na grunt apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i sformułowanego w niej zarzutu rażącej niewspółmierności kary stwierdzić należy, iż on także jest całkowicie chybiony.

Dla lepszego zobrazowania badanego problemu warto wspomnieć, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Niewspółmierność rażąca to natomiast znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie zatem podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., wydanym w sprawie o sygn. akt SNO 57/02).

Odnosząc powyższe kryteria oceny rażącej niewspółmierności kary do realiów przedmiotowej sprawy i mając na względzie przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy i przesłanki wymiaru kary stwierdzić należy, iż orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe - 8 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie ciągu przestępstw określonych w art. 190a § 1 k.k., na szkodę E. O., 8 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie ciągu przestępstw określonych w art. 207 § 1 k.k., 4 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa określonego w art. 190a § 1 k.k., na szkodę K. T., 1 miesiąca pozbawienia wolności za popełnienie występku określonego w art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 267 § 1 k.k. i art. 12 k.k., są adekwatne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, zaś kara łączna 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 letni okres tytułem próby skonstruowana w oparciu o zasadę częściowej absorpcji sprawiedliwa - stanowiąca właściwą reakcję na bezprawne zachowanie P. K. oraz zapewniająca realizację

celów zapobiegawczych i wychowawczych zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.

Sąd Okręgowy nie widzi potrzeby oddziaływania na oskarżonego w kierunku zmiany jego postawy poprzez wydłużenie okresu próby, ewentualne poprzez orzeczenie wobec niego kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Zdaniem sądu odwoławczego, orzeczona długość okresu próby będzie wystarczająca dla oceny postawy oskarżonego i weryfikacji założonego wobec niego pozytywnego prognozowania w szczególności oraz powstrzyma go przed ponownym wejściem w konflikt z prawem, a także pozwoli na kontrolowanie postawy oskarżonego oraz ewentualne podjęcie dodatkowych działań resocjalizacyjnych. Co prawda w dacie wyrokowania oskarżony był już karany niemniej jednak przestępstwo to nie było przestępstwem podobnym do przestępstw przypisanych oskarżonemu w niniejszej sprawie. Po karę pozbawienia wolności w formie bezwzględnej sięgać należy zaś wtedy, gdy okoliczności sprawy, w szczególności okoliczności popełnionych czynów, a także właściwości i warunki osobiste sprawcy związane dodatkowo z jego ówczesną karalnością wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na wysoki stopień demoralizacji oskarżonego wyłączający oczekiwanie, że kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie w stanie spełnić cele jakie związane są z jej orzekaniem. Ponadto karę bezwzględną pozbawienia wolności orzeka się także, gdy sposób popełnienia przypisanych osobie oskarżonej przestępstw oraz ich szczególnie negatywny obraz dowodzą wysokiego stopnia demoralizacji sprawcy. Tymczasem czyny jakich dopuścił się oskarżony niewątpliwie wpłynęły negatywnie na życie i poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonej E. O., a czasookres znęcania jak i nękania był dość długi, niemniej jednak należy mieć na uwadze, iż podejmowane przez oskarżonego działania, realizujące znamiona przestępstw mu przypisanych, nie miały szczególnie drastycznego charakteru. Zachowanie oskarżonego nie było bowiem nacechowane nadzwyczajną agresją i nie skutkowało żadnymi negatywnymi następstwami w sferze zdrowia fizycznego pokrzywdzonej.

Zresztą nie można tracić z pola widzenia, że wymierzona oskarżonemu kara nie stanowi jedynej konsekwencji przypisanych mu występków, a łączna suma dolegliwości, które orzeczono wobec P. K. jest na tyle znacząca, że ma duże szanse by spełnić cel prewencyjny wobec tego sprawcy. Nawiasem mówiąc skarżący poza ogólnym stwierdzeniem, iż orzeczona wobec oskarżonego kara jest nazbyt łagodna w żaden sposób swego stanowiska w tym zakresie nie uzasadnił, a co ważniejsze nie wskazał jaka represja karna jego zdaniem byłaby w realiach niniejszej sprawy adekwatna.

Kontynuując wskazać także trzeba na bezprzedmiotowość wyartykułowanego przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 72 § 1 pkt 7a k.k. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że z uwagi na posiadanie wspólnej małoletniej córki konieczne jest umożliwienie oskarżonemu kontaktów z pokrzywdzoną E. O. w sprawach dotyczących wykonywania władzy rodzicielskiej. Sąd nie mógł przecież orzec wobec oskarżonego obowiązku powstrzymania się od kontaktowania oraz zbliżania się do małoletniej córki M. K. (1), o co usilnie wnosi skarżący w treści wywiedzionego środka odwoławczego, albowiem w analizowanej sprawie dziecko to nie było pokrzywdzone żadnym przestępstwem. Status pokrzywdzonej przysługiwał jedynie E. O. oraz K. T. Poza tym orzeczenie wobec oskarżonego powyższego obowiązku w istocie wiązałoby się z pozbawieniem go władzy rodzicielskiej, co z kolei byłoby sankcją zbyt surową i co

ważniejsze nie należy to do kompetencji sądu karnego, pozostając w gestii sądu rodzinnego. Co prawda oskarżycielka posiłkowa E. O. załączyła do akt niniejszej sprawy postanowienie Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 27 października 2017 r. o sygn. akt III Nsm 341/14 z którego treści wynika, iż oskarżony został pozbawiony wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką M. K. (1), niemniej jednak P. K. może w każdym czasie wystąpić o przywrócenie władzy rodzicielskiej i orzeczenie to może zostać w sytuacji wystąpienia nowych okoliczności zmienione.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy apelacji obrońcy oskarżonego P. K. oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej E. O. nie uwzględnił oraz nie znajdując w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, opierając się na dyspozycji z art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok jako słuszny i prawidłowy utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 oraz ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów D. P. oraz E. L., prowadzących Kancelarie Adwokackie w L., kwoty po 516,60 złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu przed sądem odwoławczym odpowiednio oskarżonemu oraz oskarżycielce posiłkowej.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego oraz oskarżycielkę posiłkową od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami tymi obciążając Skarb Państwa, kierując się zasadami słuszności.